

EDUCAR EN L'ALEGRIA

L'Església anuncia avui una gran nova a tots els homes: Crist a ressuscitat. Alegrem-nos, canta més que no pas diu la litúrgia de l'Església. Alegrem-nos

L'Església sap que una part del seu Cos sagna. L'Església sap que els homes són pecadors. L'Església sap que els odís i l'afany de conquesta poden fer esclatar una nova guerra. L'Església sap que a la terra hi ha misèria i fam. Malgrat aquest coneixement, l'Església canta i exulta. Ens convida a l'alegria. Car la Resurrecció del Crist, causa d'aquesta explosió d'alegria, està per damunt, ha triomfat de tot allò que és sinònim de mort: misèria, fam, guerra, persecució, pecat i odi.

Aquesta alegria no és una burla, és una corona. Mai la nostra alegria enmig de la terra hauria d'ésser tan autèntica perquè l'alegria de l'Església és, precisament, la nostra alegria, l'alegria de tots els seus fills. Hauria de transcendir a tots els actes de la nostra vida: social, familiar i personal. Tanmateix — escriu Pierre l'Hermite — la gent plora i quan riu, sembla més una riulla de cabaret que no pas de felicitat i d'alegria vertaderes. Què passa? Per què això? Com és que la gent no comparteix el goig de l'Església?

Hi ha molts motius explicatius d'aquest fet estrany, inèdit. Però un dels més importants, i que no hauria de passar desapercbut a les persones responsables i educadores, és aquest: l'arrel d'aquest fet s'hauria de cercar més en l'antologia que no pas en la psicologia, car es tracta d'una manca de vida religiosa. I partint d'aquest punt d'observació, d'aquest anàlisi causal, m'atreviria a dir que a vegades no hi ha vida religiosa perquè aquesta no s'ha fet viure de petit o s'ha fet viure malament. La pedagogia religiosa familiar s'entonsa com un pont mal construït. Inclús en aquelles parees, que creuen fer un servei a la pedagogia religiosa, ensenyant unes veritats que ells diuen ésser cristianes i que no són més que humanes i com a tals possiblement enlletgides per l'error. Sé casos en els quals la possibilitat ha arribat fins a les últimes conseqüències: fins a la realitat. I un d'aquests casos és el que ha motivat la presència d'aquestes ratlles. Perquè no es tracta d'una simple anècdota, sinó d'un error de perspectiva i ensems d'una equivocació fonamental que, en un aspecte negatiu és veritat però real, impideix aquella alegria anteriorment esmentada. M'explicaré:

Una mare de família, profundament cristiana segons el concepte de la gent, em parlà un dia d'aquesta manera: Jo procuro infondre al meu fill un horror profund al pecador; així no pecarà. Semblava convençuda d'aquesta afirmació. Aquesta mare oblida dues coses. Primera: que tots els nens, per molt bufons, quietets i rossets que siguin, han nascut en pecat original. Segona: que l'horror al pecat no s'ha de confondre amb l'horror al pecador. Déu ens va redimir, perquè en un principi pecaren els nostres primers pares i juntament amb ells tota la humanitat. I Déu ens va redimir, perquè estava revestit d'entranyes de misericòrdia envers els pecadors. Va morir i ressuscitar per ells. Suposo que entre els pecadors també hi estem nosaltres. Adhuc la mare al ludida i el seu fill.

Per altra part, amb aquest odi al pecador, el dia que el noi pequi es sentirà particularment inclinat a creure's odiat, perquè ell també és pecador. Odiat per tots: pels homes i per Déu. I naixerà en la consciència equivocada d'aquest noi el terror de Déu, incompatible amb la vertadera alegria que l'Església pregona aquests dies en la Pasqua del Senyor.

L'alegria és necessari que el noi la visqui per a la seva formació. Inclús el pecat hauria d'ésser mirat amb una certa reserva com un motiu d'alegria. No en quant és una ofensa a Déu, sinó en quant és una manifestació de l'amor misericordiós de Déu en el sagrament de la Penitència. Però si la mare esmentada, prototipus d'altres mares, s'empenya en complir d'aquesta manera la seva missió educativa i no veu l'error doble en què ha caigut a l'ensenyar l'odi al pecador i la gairebé impecabilitat del fill, aleshores, desgraciada d'aquesta mare i desgraciat del seu fill. Sobretot, desgraciat del seu fill. No veurà mai aquest el sol de l'alegria i cercarà més endavant — quan la consciència li sigui dels llavis el somriure —, un succedani en el vici de la impureza, com molt atinadament ha fet observar el doctor Henri Freissner, professor de psicologia de la Universitat de Zürich.

Sentirà també amb el temps aquest noi — causa pena i esglai solament el pensar-ho — una enveja per l'Església que pregona una alegria impossible als seus ulls d'encaçar. Enveja, que molt bé es podria traduir igualment en odi, segons la cèlebre frase de Voltaire: Odio l'Església perquè amb la seva alegria m'ensenyà a viure més fonsament i negre el dolor.

El trànsit d'una militant

Era una autèntica militant. Sense curssets, ni reunions, ni cercles d'estudis — no pas perquè els despreciés, bé prou que els desitjava — però amb una vida interior profunda i senzilla, una caritat ardentíssima i una entrega absoluta i confiada en Déu. Havia entès la crida del Senyor i li va dir un « sí » molt generós. Potser no li demana tant, però ella es va comprometre amb l'Església fins a les últimes conseqüències « No li he negat « mai » res a Nostre Senyor » deia fa poc dies a una persona de la seva confiança. Havia treballat fins a l'excés, fins a l'esgotament, fins a la mort. Per això Déu la constituí mare espiritual d'aquell nombrós grup de joves i noies tant esperançador per a la barriada de Fátima. Per això ella ha estat la vertadera « fundadora » de la nova Parròquia. Dintre de poc podrem publicar queicom més de la seva entrega heroica, del seu holocauste perfet per l'Església, per les ànimes, per la barriada de Fátima que ella tant estimà.

La seva mort ha estat piíssima, edificantíssima. Va patir moltíssim. Ella mateixa ho revelà confidencialment. El turment més agut era la cremor creixent que sentia desde l'estómac fins als llavis i no obstant deia: « Estic contenta i feliç. Per ningú del món canviaria la meua sort. A l'entrada de la meua cambra s'hauria de posar la següent llegenda: Aquí hi ha la felicitat. « Crec que la nota més característica de la seva enfermetat va ser la absència absoluta de tenebrors en l'espera de la mort. S'acostava sense ombra de temor, segura de trobar-hi Jesucrist i la Verge de Fátima. « Encara no? — deia — Què costa d'anar al cell! » La diada de S. Josep va rebre el Viàtic i l'Extremaunció. Unes setanta persones — la majoria nois i noies de la barriada — acompanyaren el Santíssim en solemne processó. Va respondre perfectament a l'acte de professió de fe i va rebre la Benedicció papal. « Oh, quines estones de cel la diada de Sant Josep » comentava després. El dia 24 de març, malgrat l'agrevament es recordà de la promesa que li feren d'escoltar uns discos de Fátima i Lourdes i els demanà amb insistència. Tornà a viure unes estones de cel.

Va morir plàcidament, alegrement, la matinada del dissabte de Passió — entre la festa del Colors i el Diumenge de Rams. Ella no esperava el dia de l'Anunciació. L'enterrament va ser triomfal. « No semblava un enterrament » deia la gent — sinó l'entrada triomfal de la Maria a la Jerusalem celestial ». Hi assistiren un miler de persones. Els « seus » nois i noies no l'abandonaren fins el cementiri. Jo he vist plorar aquests joves. L'estimaven de debò. Era la seva mare espiritual.

Maria Palau ha estat una autèntica militant. Ha estat fidel al seu compromís amb Crist. Ha servit a l'Església, ha servat la fe, ha acabat la seva carrera aquí a la terra i ara ha rebut la corona de justícia i la palma de la victòria allà al cel, on tindrem, ben segur, una intercessora davant del Senyor.

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO:

Martín Font

Generalísimo, 9
GRANOLLERS